

**VIERING VAN DE
DRIEËNTWINTIGSTE ZONDAG D.H.J.**

Al het goede komt van boven;
alle leven is gegeven
door die de Oorsprong is en niet
zoals de zon opkomt en ondergaat,
niet zoals de sterren oplicht en verbleekt.
(Brief van Jacobus 1)

VOORAF

Orgel

INTREDE

Lied. Het leven voert ons; (3c) *t.: S. de Vries
m.: W. Vogel*

WELKOM.

*Nog niet zolang geleden
- halfweg vorige eeuw -
heette 't pastoraal een goede zaak
om mensen te laten verklaren
waarom ze voor de kerk trouwden
of hun kind lieten dopen.
Het was een laatste stuiptrekking
van 'God valt te bewijzen' en
geloven duidelijk te omschrijven.
Het heeft niet lang geduurd
want al snel brak de overtuiging door
dat geloven en wat ermee
samenhangt verstandelijk
moeilijk te beredeneren is
en eerder 'n aangeboren besef,
een intuïtief beleven is.*

*Welkom u allen hier +
omwille van elkaar in Gods naam.*

Lied. Het leven voert ons; (2c)

SCHULD BEKENNEN.

V.: Je was ziek -
ik zocht je niet op.

Je was alleen -
ik hield je geen gezelschap.

Je had honger -
ik gaf je niet te eten.

Je had dorst -
ik liet je niet drinken.

Je was vreemde, vluchteling -
ik nam je niet op.

Je vroeg om je recht -
ik kwam niet voor je op.

Je stierf en
werd vergeten.

**A.: VERGEVEN WIJ ELKAAR
EN GOD EN GOED ONS ALLEN.**

Veronderstel, dat er hier een chique geklede heer binnenkomt met gouden ringen aan al z'n vingers en tegelijk met hem een arme drommel in kuis versleten kleren - dan durf ik te wedden dat je de keurige mijnheer naar de ogen ziet en met alle egards behandelt - terwijl je tegen de armoedzaaier zegt: blijf uit mijn buurt, ga maar op de grond zitten, op de koude plavuizen. Zo maak je jezelf op kwalijke wijze schuldig aan grove discriminatie.

Lieve mensen, luister. Zij die voor de wereld arm zijn kunnen in Gods ogen rijk zijn. Hij heeft zich verplicht aan wie Hem boven alles stellen.

Lied.

K.: Dat mensen de eeuwen door *t.: P. Verhoeven*
in treur- en loflied *m.: W. Vogel*
van U zijn blijven zingen -

**A.: het moet U, God, een wonder zijn
groter dan Uw schepping,
groter dan de mens.**

K.: Dat mensen de eeuwen door
in smEEK- en dankgebed
tot u zijn blijven bidden -

**A.: het moet U God een wonder zijn
groter dan uw schepping,
groter dan de mens.**

HET EVANGELIE.

Marcus 7,31-37

In die tijd vertrok Jezus uit de streek van Tyrus en begaf zich over Sidon naar het meer van Galilea, midden in de streek van Dekápolis. Er werd een doofstomme bij hem gebracht en men smeekte hem deze de hand op te leggen. Jezus nam hem terzijde, buiten de kring van het volk, stak hem de vingers in de oren en raakte zijn tong met speeksel aan. Toen sloeg hij zijn ogen ten hemel op, zuchtte en sprak: 'Effeta', wat 'Ga open' betekent. Zijn oren gingen open en de band om zijn tong raakte los zodat hij normaal sprak. Hij verbood het aan iemand te zeggen. Met hoe meer nadruk hij het echter verbood, des te luider verkondigden zij het. Buiten zichzelf van verbazing riepen zij uit: 'Hij heeft alles welgedaan, hij laat doven horen en stommen spreken.'

Lied.

K.: Dat mensen de eeuwen door
bij tij en ontij
op U zijn blijven hopen -

**A.: het moet U God een wonder zijn
groter dan uw schepping,
groter dan de mens.**

K.: Ga in alles met ons mee.
Haal ons, God, door alles heen.

MEDITATIE.

*Pelgrims zijn we allen;
van eerste stap tot laatste gang,
van schoot tot dood.*

*Pelgrims zijn we allen
en niemand weet wie ons wenkt,
waarheen de weg ons voert*
(Peer Verhoeven)

De eerste lezing komt vandaag uit de Brief van Jacobus, tweeduizend jaar geleden geschreven. Rond Jezus en in de eerste christelijke gemeenten is sprake van twee heren die Jacobus heten en aan wie daarom ter onderscheiding een bijnaam is gegeven. Jacobus, bijgenaamd de Oudere, is een zoon van Zebedeüs en broer van de bekende Johannes. Hij behoorde tot het leiding gevende trio van de Jezus-Beweging toen deze nog de Weg heette en bezig was een herkenbare gemeenschap te worden. Volgens Matteüs en Marcus moet deze Jacobus samen met zijn broer een gooi gedaan hebben naar 'n vooraanstaande plaats in de jonge christenheid maar zijn ze - zo staat het beschreven - afgewezen. Mogelijk is Johannes toen uit Palestina weggegaan om elders zijn ideaal van christelijke 'liefdesgemeenschappen' van de grond te kunnen tillen. Van zijn broer, Jacobus de Oudere, wordt gemeld dat hij in het jaar '43 de marteldood is gestorven. Het is deze Jacobus van wie een legende uit de zevende eeuw vertelt dat hij - dood of levend - in 't Spaanse Santiago de Compostela terecht gekomen is, waar hij vanaf de negende eeuw de rol van een soort Vader des Vaderlands heeft gekregen. Tot op de dag van vandaag trekken duizenden en duizenden pelgrims uit de hele wereld naar Santiago en hun aantal schijnt alleen maar toe te nemen. Het verhaal dat over 'Jacobus in Spanje' de ronde doet is eigenlijk maar heel moeilijk te geloven. Er zijn dan ook nauwelijks Santiago-gangers die het letterlijk serieus nemen en op de vraag naar het waarom van hun tocht blijven de meeste pelgrims het antwoord schuldig; de vraag lijkt misplaatst. Want pelgrimeren zit mensen in het bloed, - ze worden er van binnenuit toe genoodzaakt en dit 'op weg moeten naar het onbekende' dat als een oerheimwee hen aan het hart knaagt, vormt de eerste en diepste reden van hun pelgrimstochten. Dit aangeboren heimwee dat in hen woelt en nergens geheel gesust wordt, maakt pelgrims van ons. 't Is er mee als met 's mensen hoop en vertrouwen. Die hebben geen voorkomen, zegt de dichter, maar zijn tegelijk onuitroeibaar en dragen de mensheid en wellicht het hele universum de tijden door.

*Hopen is onze diepste aard en staat of valt niet
met wat er in de wereld gebeurt.
De hoop is verankerd voorbij de horizon,*
(naar Vaclav Havel)

*De hoop is de hartspier van mens en samenleving.
Ze put niet uit de eigen waterput
maar leeft van het vermoeden
dat ergens, hogerop, een bron moet zijn.*
(Godfried Danneels)

Niet om het doel te bereiken of genade te verwerven gaan mensen pelgrimeren of op bedevaart, maar vanuit hun diepste aard - de hoop -, vanuit wat in hun hart leeft, vanuit het vermoeden dat ergens . . . Mensen kunnen - of moeten we zeggen konden - bidden voor de genezing van een zieke en wanneer deze toch stierf zegden ze hun vertrouwen niét op. Hun bidden kwam voort uit een aangeboren oervertrouwen in het leven dat zich niet door dit of dat uit 't veld liet slaan, - een oervertrouwen dat in onze tijd wellicht 'n lelijke knak heeft gehad, nog sluimert, maar nu weer opnieuw tot leven komt.

Kort orgel

Stroop likken en verschil maken is niet te rijmen met geloven in Jezus Christus. Daar draai ik geen doekjes om.
(Jacobus 2)

*

Wie alles willen hebben zullen nooit tevreden zijn en voelen zich steeds tekort gedaan. Ze kunnen de zon niet in het water zien schijnen, gaan van zich afslaan en komen tot handgemeen en geweld.
(Jacobus 3)

*

Julie rijkaards, jammer en treur maar om wat je te wachten staat. Je rijkdom rot en de mot vreet je jacket aan. Je goud en zilver liggen te roesten, - roest die je aanklaagt. Het loon dat dagloners wordt onthouden, het kreunen en steunen van de vrouwen die je voor je laat oogsten - het schreeuwt om gerechtigheid . . .
(Jacobus 5)

*

Als je tegen mensen die geen draad aan het lijf en geen kruimel te eten hebben zegt 'Het beste ermee; pak je maar lekker warm in en eet smakelijk' maar je steekt geen hand uit om hun nood te lenigen - wat heeft je vroom gepraat dan in godsnaam voor zin? Geloven zonder doen is dood geloof.
(Jacobus 2)

De schrijver van de brief waarin deze stevige maatschappijkritische uitspraken staan is 'pastor' Jacobus met de bijnaam 'de Jongere' die een broer of familie van Jezus van Nazaret zou zijn geweest. In de tijd dat 't Christendom gezicht kreeg en de wereld overging, verdedigde hij menselijk en mild de joodse wortels van het Christendom. Wel menselijk maar niet mild was deze pastorale man waar hij de mond roerde en de vinger legde op misstanden en onrecht in zijn christelijke parochie. Niet lang en breed theologiseren, maar de slang van 't kwaad in zijn nest opzoeken en bij naam noemen.

Wat Jacobus in dat ene geschrift van hem tóén schreef
zou in onze dagen, waarin een 'crisis' heerst
die ook weer lijkt te tanen, herlezen moeten worden
- niet om een economisch systeem, maar om huidige
mens en mentaliteit scherp tegen 't licht te houden.

*Beseffen wij in onze tijd nog dat in ieder beroep,
van laag tot hoog, een róeping schuilgaat ?*

*Zien we nog dat 'verdienen' en 'dienen' niet alleen
verbaal maar ook in de praktijk samengaan?*

*Beseffen juist hoogbegaafden en rijkbegenadigden
dat talenten geen goudmijnen maar gaven zijn -
mensen gegeven niet om te houden maar te geven?*

*Alle leven is gegeven
door die onze Oorsprong is.*

Met dit getuigenis begint Jacobus zijn brief.

Kort orgel

BELIJDENIS. Die ons schiep; (3c) *t.: S. de Vries
m.: Willem Vogel*

ONDERBREKING. Brood en beker
orgelspel, collecte

Lied.

BROOD EN BEKER.

Brood is er om van te eten
en om te weten
mens van de aarde te zijn.

Brood is er om van te delen
en om te weten
verbonden Gods mensen te zijn.

GEDACHTENIS.

Bid voor die ziek en ongerust zijn -
het blijft niemand bespaard.
Bid voor die zorgzaam aandacht geven
het wordt van iedereen gevraagd.

Bid voor hen, jonge mensen,
die voor opbouw gegaan en
voor vrede uitgezonden,
zwaar letsel wordt toegebracht,
het leven verliezen.

Bid voor die waar dan ook
ons zijn voorgegaan - en er is
geen mens die niemand mist.

A.: **De hemel reikt ons . . . (c3)**

V.: *De avond voor zijn sterven
heeft hij brood genomen, gezegend
en gebroken met de woorden:
Dit ben Ik en Ik zeg u
dat ge met mij aan tafel
zult eten en drinken in Vaders huis.*

*Hij heeft de beker
met alles wat hem lief en heilig is
overgedragen aan die bij Hem waren
met de woorden: Neem de beker
van Mij over en drink hem samen;
maak een nieuw begin en
doe wat ik heb gedaan.*

A.: **De hemel reikt ons . . . (c4)**

V.: *De hoop op leven
in het hart van mensen verankerd;
de komst van een wereld in vrede,
het visioen van de voltooiing
door Hem gezien, geopend -*

*zijn vaste vertrouwen dat alles
zich tenslotte ten goede keert,
zijn geloof in leven
doorheen de dood, hoe dan ook -*

*het kan ons niet meer ontnomen,
onder stof bedolven,
in een graf begraven worden.*

Bid zoals hij, bid in zijn naam.

ONZE VADER.

Gezongen

COMMUNIE.

Brood en
leven delen.

*Deel brood en beker.
Deel met Hem het leven
waarin wij één zijn en
waarvan God het hart is.*

ONDER DE UITREIKING.

Lied.

GEBEDEN.

Woord
en lied

Orgelinleidng

A. **Wat in mensen leeft** *t.: M. Zagers*
aan vreugde en verdriet *m.: W. Vogel*
het wordt gedragen
op de woorden van een lied.

*Bid voor mensen
die blind geboren
blind geworden geen
bloem of boom, zon of zee zien
en moeten leven op de tast.*

**A. Wat in mensen leeft
aan droom en visioen
het staat geschreven
in verhalen nu en toen.**

*Bid voor mensen
die door klatergoud verblind
van niets nog genieten
met niets nog tevreden
met niemand nog gelukkig zijn.*

**A. Wat in mensen leeft
aan twijfel en geloof
het houdt ons gaande
als een stille stem van hoop.**

*Bid voor mensen
die op het leven uitgekeken
de ogen dicht knippen
en ziende blind alles
aan zich laten voorbijgaan.*

**A.: God die ons omgeeft
Uw schepping niet verlaat
naar wie wij leven
hart en ziel van wat bestaat.**

ZEGENWENS.

ZEGENEN WIJ ELKAAR
HARTELIJK EN NABIJ.
EN MOGE GOD EN GOED
ONS ZEGENEN IN DE NAAM VAN
VADER, ZOON EN HEILIGE GEEST.

AMEN.

ORGELSPEL